

[Victor Larsen.]

er det ganske givet, at der nu ingen Lagre er tilbage af Foderstoffer af nogen Art. Før kunde man maaske sige, at der var noget tilbage, men nu er der intet, og Kvægsætningerne er jo bestandig blevet reduceret i hele denne Krigsperiode, saa der er nok Brug for Optimisme. Givet er det, at Producenterne maa kræve og vente, at ogsaa Produktionsomkostningerne holdes nede, at ogsaa Landbrugets Udgiftstal holdes i Aye, ellers bliver der jo et Misforhold i det hele, og dette vil givetvis indvirke uheldigt paa hele Produktionen.

Af Lovene om Smør gaar de, der omfatter Tiden forud for 31. Oktober 1940, ud paa at hæve Hjemmemarkedsprisen i Forhold til Eksportprisen, hvorimod Lovene efter dette Tidspunkt fastsætter en lavere Hjemmemarkedspris paa Smør, end Eksportprisen betinger.

Efter hvad man fra sagkyndig Side har udregnet, kan det i Tal opgøres saaledes, at det i Aarene 1934—40, ja, her maa man erindre, at fra 30. November 1934 til 6. Maj 1937 havde vi ingen Smørordning, men i de godt 4 Aar indtil Udgangen af Aaret 1940 tilflød der Landbruget 53,6 Millioner som Prishævning for Smør og Mælk, medens Prissænkningen fra Aaret 1940 til Dato har kostet Mejeribrugtet ca. 140 Mill. Kr. Man kan altsaa sige, at Mejeribrugtet om ganske kort Tid har betalt det i Prishævningsaarene modtagne Beløb tilbage tre Gange, og at Forbrugerne altsaa intet har at beklage sig over; vi haaber ogsaa, at de ikke beklager sig. Men derfor betød Prishævningen i Aarene før 31. Oktober 1940 alligevel en god Haandsrækning til Smørproducenterne. Det vidnede ogsaa om Samfundssind hos de Dele af Befolkningen, som uden Knurren gik med hertil i disse Aar, og dette skal ogsaa huskes nu. Selv om man godt forstaar Mejeriernes Standpunkt og kunde have ønsket Enighed, er Forholdet dog det, at den lovgivende Forsamling, her som paa andre Omraader, ikke afgjort i alle Forhold kan følge Organisationerne, men maa træffe sin Beslutning efter nøje Afvejen af de forskelligartede Interesser, den er sat til at varetage.

En enkelt, i Penge maaske ikke saa betydelig Indvending, en rent saglig Indvending har jeg at gøre. Smørafregningen til Mejerierne efter den eksisterende Smørordning foregaar paa den Maade, at Mejerierne forud betaler et vist Beløb, det er 2½ Øre pr. kg Mælk. Da nu Mælkefedtprocenten er forskellig i de forskellige

Mejerikredse, bliver Smørprisen forskellig paa de forskellige Mejerier. Jeg kender saaledes Eksempler paa, at Mejeriet kun afregner Smør med 4 Kr. 41 Øre, medens Meningen var 4 Kr. 45 Øre pr. kg. Ethvert Mejeri afregner nemlig Mælken i Forhold til dens Kvalitet, men Staten har ved denne Ordning ført os tilbage til Tilstande, som vi inden for Mejeribrugtet allerede ved Aarhundredskiftet søgte at komme bort fra. Det er meningsløst og urimeligt at anvende en fuldkommen forkert Afregningsmaade, thi det er jo ikke en Mælkeordning, vi taler om, derimod en Smørordning. Jeg gentager, at det maaske ikke i Penge betyder saa meget, det er kun en Enkelthed, men skulde Forholdene medføre, at det bliver nødvendigt at forlænge den nuværende Lov, vil der dog fra vor Side blive gjort Indvending under Hensyn til det, jeg her har fremført. Men som Forholdene er i Dag, under Hensyn til hele den Situation, vi befinder os i, vil vi fra vor Side anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse.

Rasmussen (Gylling): Det her foreliggende Lovforslag gaar ud paa en uændret Forlængelse af den hidtil gældende Lov paa dette Omraade. Opgaven er at sikre Befolkningen tilstrækkelig Forsyning med Smør, hvilket jo er blevet saa nødvendigt, fordi vi ikke længere paa Markedet kan fremskaffe hverken Margarine eller Fedt af Betydning. Smørprisen, den Pris, der her gives til Producenterne, 4 Kr. 45 Øre, er — det vil jeg gerne understrege — ikke nogen stor Pris, det er en forholdsvis beskedent Pris, men man kan jo ikke saadan tage en enkelt Produktionsgren ud af Landbrugets samlede Produktion, man maa se paa Produktionen som en Helhed, og saa maa man sige, at Landbrugets økonomiske Forhold i Dag er af en saadan Beskaffenhed, at det er baade rigtigt og naturligt, at man fastholder den gældende Pris. Man skal ogsaa tage Hensyn til, at det er et ret stort Tilskud, der skal gives fra Statens og anden Side for at faa Smørret ned i den Pris, som Konsumenterne skal betale. Jeg kan ikke se bedre, end at det i Betragtning af de økonomiske Forhold her i Landet er en afgjort Nødvendighed, at man fastholder det Prisniveau, vi har. Det er naturligvis rigtigt, som det er blevet fremført her, at Omkostningsniveauet paa visse Omraader kan være steget, men det er jo ikke noget særligt for Landbrugets Vedkommende; det gælder vist de fleste andre Erhvervsgrøne her i Landet, at de har maattet tage en